

11. szám.
Nov. 10-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra **2 ft. 10 kr.** új pénzben. —
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
 utca 4-dik szám.

VII. kötet.

KI A VIVÁT?

„Kivirított a tulipán!“
 Ezt éneklik már ezután.
 Ha éneklik, meg is mondják :
 Hadd tudja meg ország világ :
 Hogy ki a **vivát?**

A ki magát el nem hagyta
 Sem kis bajba', sem a nagyba',
 A ki türt, sirt, remélt velünk
 Jóban, rosiban édes felünk;
 Az legyen **vivát!**

Ki lelkét nem tagadta meg,
 Sem a sorsnak, sem embernek;
 A ki köpenyt nem forgatott;
 Mindig nyilt arcot mutatott;
 Az legyen **vivát!**

A kinek alkotó jobbja
 Ujra építeni fogja
 Dicsőséges alkotmányunk;
 Koszorút mi annak hányunk;
 Az legyen **vivát!**

A ki helyén megtud állni;
 Ki tud emelt fővel járni;
 Kinek nyaka még nem görbe :
 Nincsen szokva czifra örvbe;
 Az legyen **vivát!**

Kinél a tanács nem drága;
 S tenni is van bátorsága;
 Ki esztét kölcsön nem kérte;
 De szívét sem adta bérbe;
 Az legyen **vivát!**

Ki urához, nemzetéhez
 Törhetlen szerelmet érez;
 Érte vagyont, fáradságot,
 S ha kell, éltet is feláldoz;
 Az legyen **vivát!**

K—s M—n.

A január—augustusi számok már elfogytak.
 September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

EGY HÁZMOTOZÁS CHINÁBAN.

Egy nankingi lapszerkesztő naplójából.

A chinai birodalom fennállásának 180052-ik esztendejében, az adóbeszedés-hónap 12-ik napján, épen a midőn a rendszeren láttamozott utlevéllel járó nap első reggeli sugárait, engedelmes alattvalóhoz illően, a magas politzia departement XIII-ban vizáltatás végett bemutatná; mely alkalommal az igazgató mandarin ismét kegyes volt megengedni, hogy „reggel“ lehessen, a nélkül azonban, hogy ebből a napra nézve valami további jogok következzenek; tehát épen akkor, a midőn nálam hetet ütött az óra, persze csak titokban, mert ez a szó „ütött az óra!“ még izgató értelműnek is vétethetnék, kopogtatnak az ajtómon; „szabad!“ (ez az egy volt még *szabad.*) Belép a magas rendőrség másod-bámbusz-viselője, három harmadrendű bámbusz-viselővel:

— Alásszolgája.

Értette alatta, hogy én vagyok az ő alázatos szolgája.

— Mi *tetszik*? Kérdezem; tudhattam volna pedig, hogy ezeknek az uraknak „exoffo“ *semmi sem tetszik.*

— Engedelmevel majd egy kis házmotozást visüink véghez.

— No arra magam is kíváncsi vagyok.

— Hol vannak önnek az irományai?

— Instálom, én nem szoktam irni, csak úgy diktálok a betűszedőknek, rövidségnek okáért.

— Azok kellene, a miket önnek irnak mások.

— Szolgálhatok velük; itt a kulcsom.

Elvették, neki ültek; sorba vették a fiókom tartalmát, megvizitáltak mindent, és protocolumba vették. Szabókontó, csizmadiakontó, óráskontó, paplanos kontó, fűszerszámos kontó, sat., egyéb gyanúsat nem találtak bennök, mint hogy egy sincs „saldírozva.“ Azután előfizetési felhívások, régi iskolai bizonyítvány; nemesi diploma, leöntve tintával, adóintő czédulák, útlevel, geleitschein, cseléd-bizonyítvány; hirlap-programm; szerelmes levél (nem is nekem szóló) gyermekkórházi, festőiskolai, müegyleti, s más egyéb nem kamatozó részvények, újesztendei gratulációk, sat. sat. sat. — Ez mind nem tetszett nekik.

Kihúzzák a másik fiókot: ez meg tele van ócska anecdota, használhatlan rébusz, népdalgűjtemény s más efféle vastag étellel.

A harmadik fenéig volt rakra elavult correctura s kisedett kézírattal.

A negyedikben már nem volt más, mint levélboríték és reklamáció: Azt is végig nézték.

— De uraim, mondják meg hát, mit akarnak nálam találni? majd én aztán megmondom, hogy van-e, nincs-e? Tiltott opiumot? török dohányt? Pih Kwei proclamációt? ágyukat vagy Orsini vetgolyót?

A másod bámbuszos úr meg volt akadva. Fontos arczczal felelé: *valami gyanús iratokat.*

— Valami *gyanús iratokat*? No hisz akkor épen kedvem szerint érkeztek. Itt van egy nagy hombár, tele vad novellával, verssel, humoreszkekkel és értekezéssel, a mik még abból az időből maradtak rajtam, a mikor a Csing Cseng lapot szerkesztettem. Magam is gyanakodom ezekre, hogy valami van bennük, s nagyon kedvemre van, hogy akadt valaki, a ki azokat hivatalosan elolvassa.

A mint feltártam a hombárt, utczu az én mandarinjaim kapták a papucsukat, kezdtek iramodni kifelé!

De utjokat álltam.

— Ohó uraim, nem oda Buda! önök házkutatásra jöttek, én *követelem*, hogy nekem ezt a hombárt rendről rendre olvassák végig. Ellenkező esetben feladom önöket az első mandarinnak.

A másodbámbuszos úr szörnyen vakarta a tarkóját erre a fenyegetésre. Könyörgésre fogta a dolgot.

— Bocsánat édes úr; ha tudtuk volna, hogy ilyen veszedelem vár reánk, bizony ide nem jövünk; inkább majd elviszszük magunkkal a hivatalba ezt az izét, azután ha átnéztük hivatalosan, majd visszaküldjük.

Tudtam, hogy soha sem kapom vissza; s áldottam magamban Konfucset, a ki bámbuszos urakat teremtett, a kik elviszik a szerkesztőtül a fölösleges lomot, mintha nem volna maguknak is elég.

Másnap fel kellett mennem az első bámbuszos mandarinhoz, megtudni hivatalosan, hogy mi okoknál fogva történt nálam a házkutatás? mert erre Chinában szoktak adni valami okot,

nehogy a jámbor mandzsu azt higgye, hogy az egész csak az ő mulattatása végett történt.

A nagy szemöldökű férfiú komoly ábrázattal fogadott s egy roppant csomag papirosra mutatva az asztalon; rám támadt haragos kérdéssel:

— Mikor vesztette el ön ezen irományokat?

— Mik légyenek azok?

— Ezek a gonosz rebellis Pih Kwei proklamációi.

— Hát semmit sem tudok én rólok.

— De ha én mondom, hogy ön vesztette el őket, mikor a színházba ment, a kabátja zsebéből.

— Hiszen nem is férnének azok a kabátom zsebébe.

— Épen azért vesztette el, mert nem fértek bele. Köszönje, hogy a tegnapi házmotozásnál nem találtak önnél hasonló veszedelmes korespondenciákat, hova tette a többit?

— Mondtam már, hogy nem én vesztettem el.

— Vigyázzon magára! A hatóságot megha-

zudtolni nem szabad. Ismerje el, hogy elvesztette, nem lesz érte semmi baja.

— Söt utoljára azt sem hiszem, hogy ezt a micsodát egyáltalában elvesztette volna valaki.

— Hát micsoda? mit akar ezzel mondani?

— Én azt hiszem, hogy ez az egész ügy csak azért van kerekítve, hogy a pekkingi főrendőr mandarin előtt be lehessen bizonyítani, milyen rettenetes sok dolga van a nankingi rendőrségnek s ennél fogva tháj-er-ungsz-czu-slág-ért folyamodni.

— Hallja az úr, itt ne gorombáskodjék.

— Hadd látom hát, mi van azokban az iratokban?

— Hohó! Azokhoz nem szabad nyúlni!

De már akkor a kezemben voltak, s mielőtt fegyveres karhatalommal meggátolhatták volna attentátumomat, felnyitám a rettenetes Pih-Kwei lázító proklamációit tartalmazó csomagot. S hát mi volt bennük?

Egy sereg régi theátrumcédula.

K—s M—n.

A BALEKEK ÉS BALEKFOGÓK.

(Adalék a 19-dik század történetéhez.)

Székfoglaló értekezés az Üstökös érdemdús tagjai előtt. Tartatik egy megválasztatlan tag által.

Tisztelt üstökös- és üstöktelen tagok!

Ha tudós csillagzat alatt születém, s keresztszülőkül Minervát és Midást — azaz Apollót megnyerhetnem sikerült vala — először is a czimszó fölött tartanék kimerítő értekezletet, megmutatnám, hogy a mult setétködének melyik századában vette eredetét a balek-név? Minő nemzetek közt divatozott leginkább? és hol érte el a kifejllettség legmagasb fokát? Azonban fájdalom,

magam is a 19-ik század magzata levén — e termékeny de könnyelmű anyáé, kit az Olympról Mercurius szöktetett meg, s kivel jelenleg is tiltott viszonyban élnek együtt — e századé, melyben a Gründlichkeit már csak az Augsburgi Allgemeine et consortes hasábjában lel menhelyet; midőn már nyoma sincs azon szorgalomnak, mely 20—25 évig fáradozott néhány vékonykötetű munka létrehozásán; most a gőznek e korában, midőn születünk gőzerővel — azért jó a világra annyi hathónapos gyermek; élünk gőzerőre — azért vénülnek meg annyian 25 éves korukban; és meghalunk gőzerővel, tudnillik harczban golyó, békés polgári úton szurony, avagy orvosok által! E korban mondom ne csodálkozzék senki azon naiv nyilatkozaton, hogy biz én magam sem ismerem a balekszónak tulajdonképeni szoros értelmét; én csak megismerkedém vele, mint szoktunk az életben sokakkal, kiknek jellemével már tisztában vagyunk, a nélkül, hogy becses nevérol tudomással bírnánk. Pedig régi, rettentő régi, s az emberiséggel együttes familiának kell néki lennie! Ugyanis már a paradicsomban Ádám apánk nem balek — és minden nyomoraink kútfeje a rút kígyó, nem balek fogó voltak-e? — Így lehetne őt az ó- és ujvilág históriájának minden nevezetes lapjain végig kísérni, de mondtam már, hogy nincs szándokom 25 évig dolgozni rajta;

tehát csak jelen kifejelett állapotát fogom röviden vizsgálat alá venni, bebizonyítván, hogy ha más durvább korokban létezett is, de csak a mi művelt századunknak jutott a szerencse, azt művészből magasságra emelni s átállanosítani az emberiség között.

Ha szoros logikai rendet akarnék tartani, mindekelőtt azt kellene kimutatnom: ki jelenleg Európának legnagyobb balekfogó mestere, és kik legszámára méltóbb nagy balekjai? de világpolgári magasságra még nem juthatván el, csak alantabb hűrt pengetendek, saját közéletünkbe markolván bele. Igen megtisztelve érzendvén magamat, ha a nemes tagok figyelmét előadásomnak megnyerni sikerülne!

Egy fodorított hajú, csinosan öltözött ifju úr lép egyik előkelő vendéglő portálja alá, hol a kapustól gyanús udvariassággal fogadtatik; a tapasztalatlanok ezt könnyen mély bóknak vennék, mi azonban némi önhités és egyetértési bizalmasságot is fődözhetünk fel a nyakgörbítés e művészetében.

— Nos a tegnapesti train?

— Böven kiadta az osztályrészt! — Itt a pudlivá civilizálódott Cerberus egy hosszú catalogot nyújt a fiatal embernek, ki azt mohón átfutván, egyszerre örömmel villan meg szemében. A névjegyzék közt ismerősre talált. Ez a nóbél úr a: balekfogó.

Igen csalatkoznék pedig, ki azt hiszi, hogy e nemes foglalkozás nagyon könnyű dolog. Sokoldalúság és zsenialitás kívánatik ahoz. Határtalan, kissé a szemtelenségbe vágó ismerkedési tehetség; a felismert egyének gyöngé oldalainak villámáttekintése; találatkonyság s kifogyhatlan mulattatási véna, úgy páratlan topografiai, geografiai, statistikai, aetnografiai ismeret, tudni: hol mérik a legjobb érmellékit, villányit, badacsonyt; a legfinomabb ragout, friccassée, eskalupp hol élvezhető? Miféle majmok érkeztek legujabban a főváros falai közé? Vagy nyári időben kirándulásokat rendezni: hol lehet Volksfest, Ringelspiel, táncz, werklí nélkül — és más, a Gründlichkeithnak köszönhető időtöltemények.

De térjünk vissza hősünkhöz.

— Hányadik szám alatt? — kérdi a kapust.

— Első emelet, 15. szám!

— Valjon felkelt-e már?

— Úgy hiszem; kávéját már fölrendelé!

Az első emelet 15. számú szobájában egy közepkorú uriember épen most végzi be toilette-jét; napbarnitott arcán látszik, hogy a mezeigazdálkodásnak szenvedélyes kedvelője; még egyet simít a fővárosi tiszteletre fényesen pomádézott hajzatán, aztán előveszi tárczáját, s egy jegyzéket fut át, melyre a neje, leánya, fia, vagy rokonai, ismerősei által lelkére bizott komissiók vannak följegyezve. A duzzadt tárcza iszonyú mennyiségét gyaníttatja a bankóféle takarmánynak; a gyapju, repeze az idén hatalmasan beütött, s a magyar ember nem szokta lédára zárni a pénzt, hanem vagy fekvő birtokot vesz rajta, vagy úgy elkölti, hogy a pora sem marad. Ez az uriember: a balek.

— Avááh! — ásit a tárczatulajdonos — megjáróm, ha egy lélekismerősre sem bukkanok! Mi a ménkövel

öljem az időt ha beszédtem a komissiót? Pedig a miatt az átkozott per miatt legalább nyolcz napig itt kell maradnom, ha nem tovább! Bár csak valami ismerősre találnék!

A jó ég meghallgatja kérelmét, kopogás hallik az ajtón, s a „tessék“re bebalanczirozik a balekfogó.

— Hígyjek-e szemeimnek? édes, kedves, drága szeretetreméltó bátyám! Lám, tagadja aztán valaki a magnetismus létezését! — erre sétálok, s a kapustól véletlenül azt találok kérdeni — totál véletlenül, mert különben sohsem szokásom ez — magnetizm! magnetizm! Van-e faluról valamely nevezetes vendég meg szállva itt? „Csak egyetlenegy vanvezetes!“ mondja ő — s ez senki más, mint az én kedves, drága, szeretetreméltó régen nem látott bátyám! Persze ily örvedetes hirre a gradicson felrohanni, e terembe bekopogtatni, s üdvözletemet benyujtani egy pillanat műve volt! Hát hogy van édes édes bátyám? — Itt egy futó tekintet a duzzadt tárczára repül . . .

— Köszönöm jól! De én valóban nem tudom, nem emlékezem . . .

— Ej, ej! ilyen feledékenynek kell lenni? Hát a lóverseny idénye alatt — mikor itt fenn tetszett mulatni, . . . nem emlékszik már? Együtt ebédeltünk az arany kifinél . . . szerencsém volt bemutatattani Y. báró által! Persze, az utóbbi állítás nem igaz, de az uriember szégyenli elárulni, hogy már erre sem emlékezik.

— Ahá! de bizon tudom már! Ön beszélte azt a sok bolondos anekdottákat, nemde? . . . Tudja a nagy olaszról, meg a veresnadrágos huszárkadétról, hahaha! Istenhozta! épen arról gondolkoztam, hogy bárcsak valami ismerősre találnék — mert egyedül oly unalmas! Nemde, nekem szentelendi e napot?

— Nagyon kész örömmel tenném! de — de — Na majd eligazitom valahogy! — pedig randevú! dicső hölgy! két héti kemény ostromba került! hallatlan makacsság! — Na de később vagyok mindenről lemondani, csak hogy bátyámnak szolgálatára lehessek!

Az uriember el van ragadtatva ennyi önfeláldozástól, megszorítja kezét az udvarias fiatal úrnak, s miután megegyezének, hogy együtt fognak ebédelni — teendőiket végezni elválnak.

A balekfogónak van bizonyos étkező helye, hol nem igen izletesen főznek ugyan, melyet azonban ő egekig tud magasztalni, hogy oda csábitsa balekkeit, mert ezért jutalma a vendéglőstől: ingyen ebéd. Vannak bizonyos suszterjei, szabójai, kiknek kundschaftokat szerez; miért aztán természetesen a mesterek sem háládatlanok. Mindez a balekfogó tisztességesebb foglalkozásaihoz tartozik; a világrt sem is vádúl, csupán illusztráció kedvéért hoztattott fel.

Délután elsétálnak a színházi pénztárhoz jegyet váltani; azonban már késő, mert idegen művész lépven fel, a jegyek régen elkapdostattak. Az uriember desperál. Mit ér Pesten lenni, és színházba nem mehetni! A balekfogó nem hagyja sokáig zavarban az uriembert. Oh neki vannak jó barátai, kik megteszik azt az áldozatot, és átadják jegyeiket — négyszeres árért.

(Vége következik.)

KORRAJZ.

XVIII.

Európai verseny, vagy „ki hamarabb oda ér.”

(Nagy gyermekek számára való rébusz. Megjegyzendő, hogy a felfelé szálló léghajóban három betű van; a ki megtalálja, okvetlen kap belőle.)

Tessék okosnak lenni belőle.

A k-i templomban a tiszteletes ezen igékről: A szél a hova akar fúni fú, és annak zugását hallod, de nem tudod honnét jó és hova mégyen. Ján. evang. 3. r. 8 vers. tartott tanítást, a felosztás ez volt:

„Beszédem első részében megmutatom, honnan jó a szél, második részében megmutatom hova megy a szél, egyházi beszédem harmadik részében meg fogom mutatni hogy azt se tudjuk honnan jó, azt se tudjuk hova megy a szél.“ . . .

Értelmes ember.

Olajat ütött a g-i tót ember, de nehezen ment a munka egy magának.

— Mért nem hoz kend segítséget — szól a prés tulajdonosa.

— Mingyán gyün zapám fia, — mond amaz.

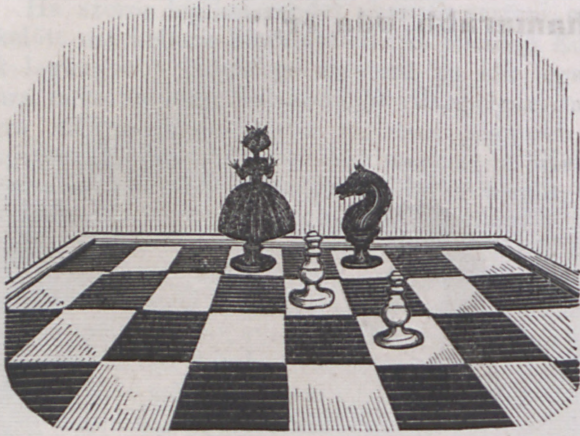
— Hiszen úgy testvére kendnek? . . .

— Az nem tudom, csak az tudom, hogy zapám fia.

Titkos denuncziációk.

A policzájnak titokban besugja **Kakas Márton**.

IX. Két „paraszt“ olyan komplotot csinált, hogy

a „királynét“ fenyegetve; egy „lovat“ elvett. E merény statariális eljárást igényel.

X. Valami Gólya nevezetű rejtélyes utazó minden utlevél nélkül kijár Olaszországba, s onnét vissza. Tudva levő dolog, hogy az ősapja már Attila idejében Aquiléja

ostrománál titkos tudósítójuk volt a hunnosoknak. A határon fel kellene tartóztatni és megvizitálni.

XI. Egy különben csendesnek látszó ember azon

vakmerőséget árulja el maga felől, hogy titokban „császárkoronára“ vágynakodik.

XII. Bizonyos Torma nevű alattomos bujtogató, a békés polgárokat mikor legjobban örülni kellene nekik,

ármánykodásai által sírni kényszeríti. Ezt meg kellene rágni apróra.

Rá énekel.

A csizmadiamester, tőke műhelyén rettenetesen püfölvén egy ócska csizmasarkat a mustával, e közben a 166 dicséret 5-ik versének ez igéit éneкли nagy buzgósággal :

„Velem úr Jézus ezt cselekedjed.“

A ráspia.

A birodalom egyik mostoha zugából hazánkba került uri ember egy kellemes fekvésű város feletti parton sétálgatott, s megállott egy nyitott ajtajú pince előtt, hol a szőlőmives töklőpójából fakupájába eresztett italt jóízűen kortyolgatá, bár nyelvünket csak alig gagyogta, szóba ereszkedett a pinczegazdával.

— No mit isz?

— Ráspiát uram, — szólott amaz megint jót hajtva a hosszú fakupából.

— Mi az a ráspia?

— Tessék megkóstolni, — s nyújtá felé a hűvösítő savanyú italt.

Az atyafinak nagyon jól esett, mert a mint ajkaitól elemelé, elégedetten bólintott fejével.

— Hogy sinálik azt? — kérdi az embert.

— Ugy biz azt uram, hogy a seprőre vizet töltünk, rajta hagyjuk egy nap, s kész a jó ital.

— Ah! az nem igaz, víz, sepri, á nem igaz. . .

— Tessék elhinni, hát mért mondanám.

— No a befen a sepri?

— Bizony emberségemre mondom.

— Ocska vagy új sepri?

— Jobb volna a régi, de én csak újra öntöttem.

A vendég még jó sort ivott, aztán elváltak egymástól. — A mint hazaér, öszveszed egy nagy hal-maz ócska seprőt, mindenünnen, hordóba hányja, vizet tölt rá, azután másnap ráspiára hívja minden földiét, — finom sülteket hozat, — a seprőlevet üvegekre szedi, a szaga igaz, már nagyon gyanus volt, de azért neki fogtak inni; iszonyu lehetett, mert úgy jártak tőle, hogy akár ne is ettek volna eleibe semmit.

Híres torony.

— Miről nevezetes China fővárosa? — kérdi a tanító közvizsgán egyik discipulusától.

„Porcellán torony van benne“ — sugják neki.

— Boczfa torony van benne — felel amaz egész kézséggel.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Kérem, excellentiás uram, ha áttételemet Magyarországról méltóztatnék kegyesen elrendezni.

— Igen szívesen kedves barátom, volt gondom önre. Ön ugyanazon minőségben át fog tétetni Prágába.

— Entschuldigen excellentiád; de én egy szót sem tudok csehül.

— Hogyan? ön tíz esztendeig szolgált Magyarországon s ez idő alatt nem tanult meg csehül. Lehetséges-e az?

— Egy itteni könyvtáros ez előtt tíz évvel adott ki egy ily című vastag könyvet: „Tanácsadó az adóki-
vetés tárgyában“ 2560 lap. Nyomatta 1500 példányban. A napokban összeszámította, hogy mennyi kelhetett el hát belőle s mennyi van még a raktárban, s kisült, hogy a raktárban még 1586 darab van. Hogy mint lett több tíz év alatt 86 példánnyal, mint eredetileg volt? azt senki sem bírja megmagyarázni.

— Azt tudja minden ember, hogy nálunk *praeventiv censura* nem volt; a világért sem; hanem úgy egyszer másszor felhivatták a szerkesztőket protocollumot aláírni; azokban a protocollumokban pedig aztán olvasható volt egy-egy rendőrségi parancs, hogy miről *nem szabad* írni? Időjártával a tilalmas tárgyak összege oly mennyiségre szaporodik vala: hogy egy újban támadt lap szerkesztője azért folyamodott, hogy méltóztatassanak neki erre a „*fidibusra*“ feljegyezni, miről szabad még írni? az sokkal rövidebb tanulmány lesz. Egy tárgy fordult különösen gyakorta elő, a mi végett sokszor alá kellett írni a protocollumot: ez az volt, hogy

„*Napoleont nem szabad bántani!*“ Megtörtént a december 2-dikai statuscsiny: a szerkesztőknek fel kellett fogadniok, hogy „*Napoleont nem fogják bántani!*“ — jött a keleti háború: „*Napoleont nem szabad bántani!*“ — megkötötték a párisi békét: „*Napoleont nem szabad bántani!*“ — Az Orsini merénylet után: „*Napoleont nem szabad bántani!*“ — Villafranca után: „*Napoleont nem szabad bántani!*“ — — Hanem most már nagyon jó ideje, hogy a szerkesztőket nem cizálták a rendőrségre a protocollumot aláírni: hogy „*Napoleont nem szabad bántani!*“

— E napokban kapott az Üstökös szerkesztősége egy csomagot, ezen felirattal „*ruhanémű érték nélkül.*“ Felbontottuk, egy meglehetősen új frakk volt benne, melyet egykori tulajdonosa a nemzeti színház számára küldött, *jelmezes* darabokban használandót. Az illető helyre átküldöttük.

— (Hogy veszi észre a marxenföldi polgár, hogy a magyar urak *mind egy húron pendülnek?*) — Ná! Tasz isz aber zum hinwerden! Micsoda egyforma neveik vannak ezeknek a magyar uraknak, a kikről most olyan sokat beszélnek. Az, a ki télen meghalt, der heisst *Szeteni* (Széchenyi); az, a ki most Kanczler lett, heisst auch *Szeteni* (Szögyényi); az, a ki Reichsrath volt, heisst auch *Szeteni* (Széchen); az, a ki azt a rumlit csinálta a pá-tens ellen, heisst wiederum *Szeteni* (Zsedényi) und da kommt noch einer, der will *Szeneni* heissen (Sennyei). Ter Teixel kennt sich da aus!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orakulumok.

Jobb ma egy veréb, mint holnap — két sas. — Sok ember nem tanult semmit, még is nagyon jól tanit (t. i. nem tanult a más példájából, tanit a magáé által). — Ha te látod az én zsidómat, akkor bizonyos, hogy Pozsonyban illuminatio volt. — Csak az egyik vége legyen kezemben a botnak, már a másiktól nem félek.

— — (Minek tartja kend olyan közel a szeméhez azt az ujságot? még „vakusi“ lesz bele!) Sőt inkább én úgy találok, hogy ha az ember *nagyon messziről* nézi a betűket, akkor romlik el végképen a **szem ere**.

— — A *csudálatos tináni borbély* azzal fenyegeté Persano hajónagyot, hogy ha Gaétát meri lövetni a tenger felől, hát *megkliszterozza!* (No már ezt csak nem olvassa kend az ujságból!?) De biz itt van: — „admirábel le barbiere de Tinán“ ez azt teszi francziául, hogy „csudálatos tináni borbély“ fenyegeti Persano *„fenékbe lövéssel“*. Már pedig, hogy a borbélyok mit értenek fenékbe lövés alatt? azt tán csak tudom? — Hanem hát Persano azt felelte rá, hogy „perse no“.

— — Nem világosan mutatja-e az is a nehéz napok közeledését, hogy a világon mindenütt a *hím*-nevek kezdenek szerepelni: a francziánál van *Kanróbert*, a porosznál *Mannteufel*, az olasznál *Kanofáro*, a görögknél *Kantakuzéno*. (Csak a magyarnak nincs!) Hogy ne volna? hát a *Kanczellár*?

— — (Mi ujság Nápolyból?) Az az ujság, hogy a *nápolyi király* megverte a *nápolyi királyt*; a *nápolyi sereg* szétveretett a *nápolyi sereg* által; a *királyiak* átmentek a *Garigliánon*, s a *királyiak* elfutottak előlül Gaetába, most a *királyiak* ostromolják Gaétát; a *nápolyi legitim király* bevonul Nápolyba, s a *legitim nápolyi király* alkalmasint kivonul Rómába. (Az ördög sem érti, a mit kend összebeszél.) De isz az ördög nagyon jól érti.

— — Ezt a komplikált jogkérdést szeretném megfejtetni magamnak! Miután jelenleg statistikai adatok szerint Magyarországon 4 millió ember van adóhátrálékért *executio* alatt, és miután több már nem is lehet, mert ez a népességnek épen az *egész adóköteles harmada*; s e szerint világos, hogy a jelenleg választandó

szolgabírák maguk is adóexecutio alatt állanak; kérdés, hogy hát ezeket ki fogja exequálni az adóért? mert hogy a szolgabíró maga magát is exequálja, azt csak nem lehet róla föltenni.

— — A „*Suffrage universelle*“ tehát rengeteg többséggel Géza királynak adta át a két sicíliai királyságot. (Hát a másikkal már most mi lesz?) Annak maradj a „*naufrage universelle*.“

— — (Minek mentek a francziák a chinai birodalomba?) Hát biz azok *Confucius patrimoniumát* védelmezik a *menyei birodalom feje* számára a lázadók ellen.

— — Galibádi már megint haza akar menni, azt a *krumplit* megenni, a mit a tavasszal ültetett. (Ugyan mit törí magát azért a krumpliert; nem jobb e annál a töltött káposzta?) Tavaly is azt mondta a háború után, hogy haza megy már a krumplit felszedni, s egyszer csak azt vette észre az ember, hogy ugyancsak hajigálódzik ám a krumplival. Az idén, azt hiszem, hogy megint „jó termés“ volt az *ő burgonyájára*. (No én úgy vagyok ezzel a Galibádi el-eltünésével, mint mikor a molnár nézte a malomból a vízbe esett németet, valyon hol fog megint felbukni? s azt dörmögé magában: valyon mit *fundál* magában odalenn a víz alatt?)

— — Egy vojvodinai lapban azt nyilatkoztatják ki, hogy a Szerbvajdaság ügyeinek elrendezéséhez nincs semmi közük sem a németeknek, sem a románoknak, sem a magyaroknak, egyedül csak a szerbeknek! Mit szól ehhez Mocsonyi úr, ki magát a román nemzet tagjának valja? s mit szólnak a német urak?

— — Szatmár Németi városában a törvényszéki elnök letépte a megyeház tornyába kitűzött nemzeti zászlót. Hát hiszen nem is lehetett azt várni tőle, hogy a saját elutazásához — gratuláljon.

— — Furcsa dolgokat kezdünk megérni a *nyelvésetben*: „Richter“ nem annyit tesz, hogy „bíró“ hanem „vádolt.“ — „Kredit“ valaha „hitel“ jelentett, most pedig „gyanú“-ra fordítatik. „Lieferant“ olyan embert jelentett, a ki a hadsereg számára szükségleteket szállít, most pedig olyant jelent, a ki *nem* szállít.

— — Lamoriciére kineveződött római nemesnek; már most ő is elszavalhatja Cajus Mucius Scaevolával: „*romanus sum civis, Lammum Mauritium vocant, hostis hostem occidere volui, sed non successit! etc.*“ Hanem ezt, hogy „*longus post me ordo*“ így módosíthatja, „*longus post Merodo*. (Hátul a hosszú Merode?)

— — A gaétai király talált már egy derék tábornokot; a szebastopoli hős Totleben ajánlá föl számára fegyverét. (Én is megtaláltam annak az esernyőnek a tokját, a mit kend elvesztett a multkor.)

— — Galibádi egy fogoly magyar huszárért két gaétai fogolytisztest adott váltságul. (Csodálom, hogy odadták.)

— — A miért Mortárát erővel megkeresztelték, azért most Róma erővel körülmetéltetik.